

Appeal of Iron Guard to King Michael for inclusion
in political committee. Criticizes political parties
in emigre movement for passive attitude waiting for
US to deliver Rumania.
Suggests fuller utilization of IG.

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

INFORMATION REPORT

COUNTRY **Romania**

REPORT NO. [REDACTED]

CD NO.

SUBJECT Memorandum Submitted to King Mihai by
Horia Sima, Leader of the Iron Guard
25X1A

DATE DISTR. 27 October 1949

NO. OF PAGES 1

PLACE ACQUIRED [REDACTED]

NO. OF ENCLS. 1 memorandum
(LISTED BELOW)

DATE OF ACQUIRED [REDACTED]

25X1X

SUPPLEMENT TO
REPORT NO.

RETURN TO CIA LIBRARY

- Attached herewith for your information and retention is a memorandum which was submitted to King Mihai by Horia Sima, leader of the Iron Guard in exile, under date of 24 April 1949. At a later date the document was printed in Argentina. The Argentine edition was printed on high grade paper and bound in the form of a booklet, thus indicating that considerable funds were available to the Iron Guard. The size of the edition is not known.
- This publication is free but the cover sheet is restricted.

~~CONFIDENTIAL~~ HAVE
This
Copy of 16 + ~~not to be released~~
for inclusion in political committee
Actions put paths for Ploss
attitude don't up delivery
pages 1 & 2 not yet
1 & leadership's conduct took greater
importance

25X1A

CLASSIFICATION RESTRICTED

STATE	NAVY	NSRB	DISTRIBUTION						
ARMY	AIR								

ORE x

MEMORIU

ADRESAT

MAJESTĂȚII SALE

REGELUI MIHAI I

M A J E S T A T E .

Membrii fostei mișcări legionare și-au fixat atitudinea față de situația actuală a țării într'un memoriu-program care a fost trimis în primul rând Majestății Voastre în Iulie 1948. Acelaș memoriu-program, împărțit pe puncte, precisa și orientarea lor politică în viitor, atât în raport cu celelalte partide românești cât și pe planul relațiilor externe. Mai multe de acastă dată n'ami crezut oportun să ne manifestăm punctul nostru de vedere. Bunuț simț, dorința de a nu turbura cu ieșirea noastră prematură desfășurarea evenimentelor din țară unde rezistența contra agresiunii sovietice era conclușă de partidele istorice, sub prevegherea constantă a Majestății Voastre, ne-au impus o rezervă absolută acelora care ne aflam în străinătate. Am lăsat întreaga inițiativă persoanelor care aveau datoria și dreptul să o exercite în calitate de săuritori ai actului dela 23 August, iar noi ne-am mulțumit să apărem aşa cum se țineau: în străinătate aşteptând rezultatul sforțărilor lor, iar în țară dându-le sprijinul ca luptători și oamenii cu experiența vremurilor de prigoană și suferință.

După ce însă toate instituțiile fundamentale ale țării au căzut, una după alta, inclusiv se etapele de distrugere ale statului român cu abdicația forțată a Majestății Voastre, tăcerea noastră nu mai avea nici un rost și continne, pentru că nu mai exista nimic din cele ce ne-au impus rezerva de altădată. Si acei care n'ami crezut niciodată în valoarea angajamentelor sovietice, și cei alții care mai păstrau măcar o vagă urăjdje în respectul lor, ne-am trezit dintr'odată prinși în roțile aceluiși destin împrazit. Combinăriile diplomatice pe care s'a sprijinit politica noastră răsăriteană după 23 August s'au dovedit

mult prea slabe ca să poată rezista tendințelor de expansiune ale statului sovietic, care nu cunoaște altă normă de conduță în relațiile internaționale decât logica ~~implacabilă~~ a unei revoluții totalitare.

Majestate,

În istoria unui neam există o gradăție a primejdijilor, o ordine de inseriere a lor. Sunt primejdii de o mare virulență, puștiitoare, absurde, neverosimile, care sărbătoresc adevărate orgii din substanță poparelor invinse, și sunt ~~altele~~ a căror margine de toleranță este mai mare, care se mulțumește cu o ocupație, cu un tribut, cu o ciuntire de frontieră. În ordinea de urgență a problemelor care interesează existența statului român numenii nu va tagădnii că Rnsia sovietică a reprezentat întotdeauna subiectul cel mai neliniștitor, cel mai încărat de necunoscute și amenințări. Nu e o cehinie care să nă se desvăluie abia în prezent, ci o crudă experiență istorică, un strigăt de alarmă care răsună de trei secole încoloace, ne avertizează fără întrerupere cine este înamicul principal al poporului nostru, cine răvnește să ne ocupe teritoriile și să ne ~~anexize~~ acelor împărații ninte și fără nume. Dacă pentru Rnși testamentul lui Petru cel Mare a devenit leit-motivul politiciei lor externe în ~~Sud-Estul~~ Europei, pentru noi un alt testament, ratificat de sângele și lacrimile strămoșilor noștri, ne îndeamnă să nu cedăm expansiunii ~~moscovite~~, să ne găsim alianțe capabile să ne protejeze contra ei, sănătății noastre penetrație a Rușilor spre Strămpători nu se poate face decât devastând trupul țării noastre. Fără înțeială că noi împlineam și o funcție europeană odată cu paza frontierelor pe Nistru, ne angrenațam într-un sistem de securitate de o mai largă circumferință, la a cărui menținere și consolidare erau intereseate un mare număr de popoare de pe continent.

Amenințarea permanentă pe care o reprezintă pentru poporul român politica imperialistă a țărilor a intrat într-o fază acută odată cu instalarea regimului ~~comunist~~ în Rnsia, care a sunat acest popor din apatia lui ancestrală și l-a înfrățit cu elanul și mistica unei revoluții. Transformările profunde pe care le-a suferit Rnsia sub domnia bolșevică trebuiau să dea de gândit condicătorilor noștri. În aceeași măsură vigilanța noastră la răsărit, trebnia să devină mai activă, mai ancorată în realitate și cu ardoare înzecită să ne pregătim dispozitivul de apărare. Mișcarea legionară a tras concluziile necesare

înainte ca bolșevismul să intre în domeniul marilor calamități ale istoriei. Pe plan intern a imunizat poporul român de molima destrucțivă a comunismului, iar în politică externă și-a aruncat ochii în întreaga lume, să vadă cine ar putea să ne sără într'ajutor la nevoie. Toate acestea ei de politică externă au fost determinate exclusiv de această unică grija, ca să nu ne găsim singuri când Rusia sovietică, profitând de o conjunctură europeană favorabilă, se va năpusti asupra noastră ca să ne dea lovitura de grătie. Construcția titulesciană prezenta marele desavantaj că lăsa realitățile să curgă pe dedesubt, că nu se întreba cu ce gânduri văzuse Sovietele în concertul popoarelor europene, ce necesități le mână și care este țelui lor final. Pactul inspirat de Titulescu ar fi fost valabil numai dacă dădea garanții seminatarilor lor și contra unei eventuale agresiuni sovietice și această condiție nu se putea împlini pe hârtie, ci numai rezolvând în prealabil problema internă a Rusiei, transformând-o într'o parteneră capabilă de colaborare, dar așa cum a fost conceput, arăta ca o haină făcută după măsură nepotrivită, care acoperea într'o parte trupul Europei, dar îl lăsa expus vântului și înghețului în alte părți ale lui. Oamenii au gândit securitatea colectivă în funcție de Londra și Paris, uitând de interesele României și de ale tuturor popoarelor din răsăritul Europei. Ei au preferat să se spună de persoana lor că sunt mari Europeani, în loc să se mulțumească cu călificativul, mai modest dar mai adânc impregnat de substrat național, de a fi mari Români. Poate cineva să reprozeze poporului francez că se apără cu atâta înverșunare contra oricarei deplasări de forțe în favoarea Germaniei? Si că toată politica externă a Franței dela Richelieu încoace și chiar de mai înainte a fost comandată de ceea ce se întâmpla dincolo de Rin? Dacă această teză este valabilă pentru Franța și pentru Anglia trebuie să ni se concedă și nouă acelaș drept, să nu ni se facă nici nouă impuțări când arătam aceeași înverșunare Rusiei sovietice și o excludeam din rândul statelor cu care se poate încheia un acord și se poate trata civilizat. Când democrațiile apusene ne invitau să intrăm în horă cu Sovietele, ne împingeau la un act de sinucidere națională. Recomandația lor convinea pentru o bucată de vreme intereselor lor, dar le desființa total pe ale noastre. Așa se explică de ce această încercare n'a avut niciun succes în România, fiind respinsă atât de popor cât și de dregătorii de pe atunci ai țării.

Când a început cel de al doilea răsboi mondial, soarta Poloniei ne-a

servit ca avertisment de ceeaace ar putea să se întâmple și României dacă ar asculta de consecințele ajusului. Era absolut cert că în vreme ce soldații nostri ar fi murit vîțește pe creștele Carpaților, bolșevicii ne-ar fi sărit în spate ca să-și ia patrea lor de pradă din trupul agonisit al țării. Cu un an mai târziu, după ce Franța și Anglia au fost eliminate de pe continent, în urma victoriilor germane, România s'a găsit prină între două imperialisme care în aceea vreme trăiau în pace și-și menajau reciproce interese. Conducătorii de pe atunci ai țării au crezut de cunună să le satisfacă deopotrivă cererile, din aceleasi temeri ca să nu eădem victima acordului temporar dintre ele. Dece balanță politicii noastre externe a înclinat definitiv spre Germania în vara anului 1940, după ce orice nădejde de ajutor anglo-francez se spulberase și nu s'a apropiat mai degrabă de Rusia, așa cum anii fost consiliați din alte părți? Din același principiu pe care Englezii, Francezii și Americanii l-au aplicat cu strășnicie în trecutul răsboiu, căutându-și alianțe în toate părțile lumii numai ca să nimicească puterea celui de-al treilea Reich, cu deosebire că la noi funcționa cu efecte inverse, pentru că realitățile erau altele. Un instint sănătos avertiza neconvenit poporul român să nu-și inerdențeze soarta în mâinile Sovietelor, pentru că orice povărișie cu vecinii din răsărit nu poate sfârși decât în chimeră și urmărire.

Pentru a demonstra poziția de legitimitate apărare în care se afla România eând a declarat răsboiu Rusiei sovietice, calitatea ei de victimă și nu de agresor, este suficient să invocăm ultimatumul pe care ni l-au adresat Rusii în 1940, când ne-au răpit Basarabia și Bucovina. Nouă ni se pare că acest argument e mult depășit de un alt fapt și mai concludent: anexarea celor două provincii românești a fost numai preambulul unei lungi stări de agresiune, unei presiuni continue exercitate de Soviile contra țării noastre, care nu putea sfârși decât la orientarea ei definitivă spre puterile Axei. Intrebarea crucială pentru politica externă românească din perioada 1940-1941 era aceasta: ar fi respectat Rusia sovietică independența statului român după ce își îndestulase pretențiile teritoriale cu Basarabia și Bucovina, presupunând că nu ne-am fi angajat cu Germania nici după răpirea celor două provincii? Această ipoteză nu avea nicio șansă de realizare din prieina poziției strategice pe care o deținea țara noastră. Ea este placa turnantă a sud-estului european. Toate drunurile care coboară în Balcani sau merg spre inimă Europei centrale se încruci-

șează pe teritoriul României. Planurile de agresiune sovietică, a căror țintă îndepărtată era invazia Europei occidentale, nu se puteau desfășura pe tot frontul, fără dislocarea bastionului românesc. Dacă diplomația sovietică nu ișbutea să câștige România în sfera ei de influență, nu o putea lăsa nici neutrală, căci neutralitatea României reprezenta un mare inconvenient pentru interesele viitoare ale revoluției bolșevice, mai mare chiar decât o aderare la Axă. Cu ce titlu ar fi putut constrânge România să-i deschidă frontierele, dacă țara noastră printr'un miracol de diplomatie s'ar fi putut eschiva atât indemnurilor engleză cât și celor germane și ar fi rămas încă din vîrtejul răsboiului? România trebuia cu orice preț scoasă din țâțâni, chiar cu prețul proiectării ei în tabăra vîrșinășă pentru a expansiunea sovietică să se poată desfășura în toată libertatea spre Dardanele, spre Grecia, spre Albania, spre Yugoslavia, spre Italia și spre Austria. În această privință diplomația sovietică nu a crutat niciun efort, mergând până la cele mai drastice și mai amenințătoare măsuri, reurgând la concentrări de trupe, la incidente penibile de frontieră, ca să acționeze asupra sensibilității românești, să creze impresia că nu mai există altă scăpare din situația în care ne aflam decât să ne decidem într'o parte, să ne statuiuim căt mai repede cursul politicii noastre externe. Să nu se mire nimănii căci, dacă lipsiți fiind de sprijinul puterilor occidentale și trăind mereu în panica unei invaziilor sovietice, ne-am hotărât, în cele din urmă, să prinđem singura mâna care ni se iuindea și ne garanta restul de teritoriu, după anupărările teribile ce le-am suferit.

Majestate,

N'am scris rândurile de mai sus cu gândul de a adina piese justificative «pro domo», ci pentru a aduce o contribuție obiectivă la lămurirea politicii externe a României până la intrarea ei în răsboiu. Părcerile noastre de politică externă au anticipat evenimentele cu ani de zile și au fost riguros confirmate de fapte, din nefericire totdeauna după ce au lăsat răni adânci în trupul țării și prea puține lucruri s'au mai putut îndrepta. Pe traiu o dreaptă repartiție a răspunderilor trebuie să facem însă distincție între a susține o anumită politică externă ca partid de opoziție și a realiza această politică din postura unui

organ responsabil al statului. Opoziția îți oferă o mare libertate de mișcare și de critică, de căre nu se bucură partidul care în același timp are sarcina conducerii. Unul exprimă opinii, celălalt face acte de guvernământ. Mișcarea Legionară până în anul 1940 s'a declarat pentru o apropiere de Axă de pe această poziție neguvernamentală, fundamental diferită de a partidului care dispune de aparatul statului. Nu poți să tragi la răspundere o grupare politică de opoziție pentru neconformismul părerilor sale, pentru rolul care îi încumbă prin însuși mecanismul constituțional al țării. Or acesta a fost cazul special al mișcării legionare. Înainte chiar de a î se da pînilejul, dela locul de comandă al statului, să aplice principiile sale de politică externă, cu modalitățile și precauțiile ce îi încumbă unui partid care se află la conducere, ea a fost scosă din legalitate, tîrâtă în fața tribunalelor și lovită cu cea mai mare cruzime în fața ei fizică și morală. Corneliu Codreanu a fost asasinat în 1938 pentru că a îndrăsinit să vadă ceva mai departe decât oficialitatea țării, pentru că a despăgubit cu claritate desăvîrșită vîitorul nașului, avertizându-l de mariile primejdii care îl amenință. El a spus în esență două lucuri:

a.—Apropierea de Rusia sovietică este un gest de trădare pe care poporul român îl face față de Dumnezeu și față de ordinea morală a acestei lumi. Dacă trupele bolșevice ar pătrunde pe teritoriul României, ele își vor părăsi înainte de a ne anexa universul lor ateu și materialist.

b.—În momentul decisiv, adică atunci când conflictul dintre naționalism și bolșevism se va deschide într'un răboiu, toate combinațiile diplomatice pe care se sprijinise până atunci securitatea statului român se vor prăbusi «ca niște castele de carton». Nu vor mai exista nici Mica Întellegere, nici Întellegerea Balcanică, nici Liga Națiunilor și nici chiar aliații nu ne vor putea fi de mare folos. Corneliu Codreanu își vedea altă scăpare pentru poporul român decât asociații se cu statele revoluțiilor naționale, cărora el le atribuia o sualtă misiune spirituală și istorică.

Din nefericire statele încă și-a pus nădejdea Corneliu Codreanu au abdicat, mai târziu, de la misiunea lor europeană și s-au lăsat sedinse de un imperialism strîng și fără susținut, contribuind cu lăcomia lor la dezastrul care s'a abătut asupra întregului nostru continent.

Lupta de exterminare contra mișcării legionare s'a dovedit cu atât mai puțin justificată cu căt aceeași oameni, care îl-au acuzat de tră-

dare de patrie pe Corneliu Codreanu și i-au pregătit pieircă, au constatat cu surprindere, după un an și jumătate de la dispariția lui, că realitățile îi constrâng să caute deslegarea problemei externe exact în direcția vederilor lui. De astădată acești oameni nu mai exprimau opinii, așa cum ne-am permis noi cu câțiva ani înainte, ci au angajat destinul țării, începând cu faimosul tratat Wohltat din primăvara anului 1939 și sfârșind cu declararea de răsboiu contra Statelor Unite.

Nu mișcarea legionară a reușit la garanțiile engleze, nu ea a proclamat ieșirea din Liga Națiunilor, nici ea a acceptat arbitrajul dela Viena, nu ea a declarat răsboiu Sovietelor, ci acelaș cadrul politic care ne-a învinovătit de hitlerism și ne-a trinis în fața plutoanelor de execuție. Ne întrebăm, dacă pedeapsă contra noastră a fost moartea, ce pedeapsă meritau persoanele care au realizat efectiv politica pe care noi o preconizasem în opoziție și în afară de aceasta asvârlind peste bord toate precauțiunile trebuiețare? Nici chiar atunci când am fost înadrați în sfera de răspundere a statului, în timpul celor patru luni de guvernare cu generalul Antonescu, n'am' avut posibilitatea să exercităm o influență decisivă asupra politicii noastre externe. Toate acordurile importante cu Berlinul au fost tratate direct de Antonescu, fără de participarea guvernului și fără a se cunoaște în prealabil conținutul și extensinea obligațiunilor luate.

Lumea nu știe, de pildă, și va rămâne extrem de mirată aflând, că pactul tripartit nu poartă semnătura niciunui membru al mișcării cu toate că ministrul de externe, Mihail R. Sturdza, era de față în acel moment, în capitul Reichului, în fruntea unei delegații de legionari.

În întoarcerea României cu față spre Axă, în afară de cauza obiectivă care a acționat - permanența agresiunii sovietice - a intervenit și o altă cauză, de interior românesc, de frâñântare specifică poporului românesc. În România niciodată nu s'a putut desparti politica externă de interesele de partid. Fiècare partid vedea în exercițiul politicii externe un mijloc de a-și consolida pozițiile interne, de a se impune opiniei publice din fără cu ajutorul prestigiuului câștigat peste hotare. Nu s'a putut realiza o prezentare disciplinată a Românilor în fața străinătății, un acord între toate părțile, pe probleme care depășeau cadrul unei guvernări și interesau neamul ca entitate istorică. Lipsind oamenilor politici mentalitatea bărbatului de stat, politica externă a țării noastre a lăsat un aspect de joc infantil, sucită

și răsucită în toate sensurile după cum se proiectau momentan raporturile de forțe din Europa. Sunt Englezii mai tari? —Mergem cu Englezii. Sunt Nemții mai tari? —Ne potrivim după pasul lor. Sunt Rușii mai tari? —Alchimistii politicii românești n'au ezitat să iasă în lume și cu Rușii. Preocuparea principală a clasei noastre conducătoare era să nu le ia altcineva locul în timpul când se petrec schimbarea de front și beneficiarii nouii orientări politice externe să rămnă tot ei, năcar că înainte jurașeră pe alte steaguri. Mânați exclusiv de demonul puterii, dc dorința profitului continuu în toate conjuncturile externe, cadrul politic care ne-a guvernat până în 1944 se depărtase cu totul dela marile tranșee naționale, dela linia de onoare și demnitate a unui popor. Nu mai subsista în sufletul lor deeaț teama de a nu pierde favoarea noilor stăpânitori ai Europei. Așa s'a petrecut sub Carol, așa s'a continuat sub Antonescu. Interesa prea puțin dacă angajamentele luate erau mult prea oneroase, dacă imaginea țării sufcrise amputări teribile, dacă stăcăi noștri murcau pe fronturi cu sutile de mii, dacă bogățiile păriantului românesc luau drumul străinătății, fără compensații. Niciodată aceste concesiuni n'au fost socotite prea costisitoare, niciodată oamenii care le făceau cadou n'au avut năcar o tresărire de conștiință pe fața lor, dacă puteau servi ca monedă de schimb cu Berlinul. Sub aceste guvernări pozițiile mișcării legionare au fost supralicitate și subplantate cu o slugănică bunăvoiță, plătindu-se prețuri exorbitante în teritorii, sânge și petrol, numai pentru a menține o garnitură uzată și cōipromisă la conducerea țării. Problemele de politică externă au fost tratate cu meschinătate și scurtinie de vedere, preeumpărind în rezolvarea lor ura pe care o nutriau anumite cercuri în contra mișcării legionare și dorința de a o vedea înălțurată dela putere și săvârlită din nou în lagăre și închisori. Nu trebuie să ne mirăm aşadar că generalul Antonescu oferind totul și necerând decât capul mișcării a reușit să devină, cu timpul, «persona grata» a Berlinului. dupăcum acelaș rol era dispus să-l joace fostul rege Carol dacă n'ar fi fost intervenția fulgerătoare a mișcării dela 3 Septembrie 1940. Amabilitățile cu care au fost coplesiți Germanii și-au produs efectul. Mișcarea legionară a fost socotită un partener incomod pentru politica externă a celui de-al treilea Reich și a fost preferat Mareșalul Antonescu, căruia n'au ezitat să-i pună la dispoziție diviziile blindate germane ca să dea lovitura de stat din Ianuarie 1941.

Mișarea legionară era de acord, în principiu, cu noile directive externe, dar cerea ca realizarea lor să se facă sub conducerea ei, pentru că era singura forță de care dispunea în acel moment poporul român care, la nevoie, ar fi putut să răspundă și cu un «non possumus» pretențiilor dela Roma și Berlin. Noi nu eram convertiți de ultimă oră, nu eram fugari dintr'un lagăr în celălalt, buni bueuroși că ne-am găsit un acoperământ nou. Noi ~~nu~~ am proclamat necesitatea acestei politici, dar această aderență nu ne împiedica să-i descoperim nuantele și să-i măsurăm și desăvântajele. Noi nu ne desolidarizăm de politica externă ce a dus-o România până la 23 August 1944, dar îi condamnăm abuzurile și desințul care a însorit-o. Nu se poate prevedea ce întorsătură ar fi luat evenimentele, dacă nu ar fi intervenit în jocul nostru vechile grupări politice cu conurența lor interesată. Un lucru este însă sigur: am fi fost lași față de noile obligații internaționale luate, dar tot atât de vigilență și față de interesele patriei. Nicio putere din lume nu ne-ar fi putut impune acel ritm slugănic de colaborare cu Axa, inaugurat de Carol și continuat de Antonescu.

Acstea amăracinii care au fost cu atât mai dureroase cu cât ni s-au confiscat și posibilitățile de a le împărtăși la vreme opiniei publice, nu ne împiedică totuși să detăşim din activitatea marșalului Antonescu partea de obiectivare a ~~neamului~~ întreg. Răsboiul pe care l-a purtat în răsărit e un fapt de ~~istorie națională~~,oricăt s'ar strădui propaganda comunistă să ne demonstreze contrariul. Omul care l-a deeretat pînă fi altul, dar răsboiul în sine a fost expresia unanimă a poporului nostru și cine îi dă altă interpretare se așează înafara nației. Probabil din aceeași străduință de obiectivă apreciere a situației românești care nu are analogie decât cu martirul Finlandei, a intervenit excelența sa Byrnes, fostul ~~ministrul~~ de externe al Statelor Unite, în favoarea marșalului Antonescu, cerînd la conferința de pace de la Paris, în primăvara anului 1946, că procesul său să fie scos de sub jurisdicția tribunalelor populare din România și trecut unei curți internaționale de justiție. Astăzi acest răsboiu apare tot mai mult ca o fază pregătitoare și necesară a unui alt răsboiu. Tranșeele părăsite în August 1944 le vor popula iarăși soldații noștri, ca să răsboine chiniurile și umiliințele ocupației sovietice. Ușabrele celor căzuți se vor înfrăți cu elanul supraviețuitorilor pentru a desobi pământul țării de sub cuptropirea hoardelor din răsărit.

Majestate,

Astăzi, 23 August, a desfășurat din nou drumurile politicii noastre externe. În țară s-a repetat manevra de întoarcere cu 180 de grade care se sănse pe vremuri în favoarea Germaniei, îngăduind aliașilor să securizeze cu cel puțin șase luni durata răsboiului și aducând Soviților imense beneficii teritoriale și strategice. Legionarii refugiați se aflau în acel moment inclusi în lagările germane dela Dachau, Buchenwald și Sachsenhausen. Ei său arătau prea puțin încrezători în eficacitatea acțiunii întreprinse în țară și au preferat o rezistență de ultimă oră contra puhoiului bolșevic, decât să se mențină într-o situație, ce-i drept, inconodă pentru un moment, dar care putea să le aducă mari avantajii în viitor. Răspul de a ne fi asociat unui popor care își pierduse uădejdile în victorie, după ce am suferit numai umilințe și uedreptăți din partea conducerii săi, a produs cea mai mare stușoare atât în România cât și în ceteurile aliate care și-au dat osteneala să ne cunoască după capitularea Reichului. Înși Germanii au rămas surprinși de elanul cu care mișcarea s-a asvârlit în ajutorul ușrăngării. Nu se poate părea că a putut determina pe legionari să-și lege soarta de o cauză pierdută de o forță care agoniza, în loc să aștepte în lagăr eliberarea lor ca martiri ai nazismului. Un calcul politic elementar i-ar fi consiliat să rămână pe poziția de rezistență contra Germaniei până la sfârșitul răsboiului. Această neașteptată hotărîre, care ia partea risinii contra orării beneficiu apropiat sau îndepărtat, a fost dictată de spiritul de fertilitate al mișcării, de intuiția cunplitelor vremuri care aveau să se abîmpe asupra poporului nostru. Noi știm că zilele Germaniei național-socialiste sunt numărate, dar eram tot atât de siguri că nici amicizia russo-română nu poate să dureze și în seură vreme «oficialitate» și «rebelii» ne vom întâlni de aceeași parte a baricadei. Din motive tactice, pentru a nu se mășora contribuția românească pe front, Rușii se vor arăta la început mai îngăduitori, dar când alte nevoie vor interveni în politica lor de expansiune, măștile Kremlinului vor cădea și Sovițele își vor desvălui adevarata lor identitate. Ruptura era inevitabilă, dar până la producerea ei, până la consumarea etapelor intermediare, se intindea un vacuum politic care trebuie umplut de cineva. Mișcarea legionară, cu al cărei sprijin și

participare s'a constituit guvernul național român dela Viena, a prefigurat în acțiunile ei drumul de suferințe pe care avea să se încoleze rând pe rând întregul nostru popor și a suplinit peste hotare curența temporară a organelor oficiale ale țării dela luptă împotriva bolșevismului, într'o vreme când un amintit complex extern le-a forțat la o asociație neînreacă și diametral opusă intereselor naționale. Pentru o mai mare claritate voi exprime pe puncte rolul guvernului național român dela Viena.

a. -Conștiința națională a intrat în derulă când s'a decretat închiderea ostilităților contra Rusiei sovietice. Lumea nu știa ce înțeles să dea lozinele oficiale de «pace», «înțîmpătură» și continuarea răboiului umăr la umăr cu inamicii de eri. Toți Români își dedeau seama căt de hibridă era această situație; dar până când să se lămurească luerurile, nimeni nu le oferea un punct de orientare, nu le destăinuia cam la ce să se aștepte și pentru ce să se pregătească. Până la gestul memorabil al generalului Rădulescu, oficialitatea românească nu era în desacord public cu Rușii și numai după ultimatumul lui Wißinsky s'a cristalizat o opoziție contra lor. În această perioadă de tranziție a intervenit guvernul dela Viena, a dat alarmă, a semnalat primejdiiile și a păstrat mobilizată conștiința națională, așa încât atunci când Iuliu Maniu s'a făcut portdrapeul rezistenței românești a găsit poporul cu rândurile încheiate, cu mentalitatea nefalsificată de tribulațiile politiei externe.

b. -Se poate invoca legalitatea guvernului dela București pentru a condamna ilegalitatea guvernului dela Viena? Dacă ne referim la perfeclunea formală a guvernului dela Viena, fără îndoială că el nu își poate aroga titlul legitimității. Puterile lui, multe puține căte au fost, nu emanau dela națiune, în sens de entitate juridico-constituțională, ci au luat naștere din opoziție pe căre a manifestat-o un grup de cetățeni români față de hotărîrile propriului lor stat. Cum însă suveranitatea unui stat nu se rezumă la forme și simbole, ci există numai acolo unde națiunea se manifestă plenar și autonom, e bine să analizăm gestiunea guvernelor dela București, în perioada corespunzătoare activității guvernului dela Viena sub acest aspect întrinsec, care dă la o parte formele și face loc realităților. Guvernul care funcționa în țară, cu aprobarea Regelui, așa dar, normal constituit după procedura în vigoare, avea o poziție mai bună decat guvernul dela Viena sub raportul exprimării libere a voinții naționale? Puterile care îi erau

încredințate de Rege le exercită după regula statului suveran.² Nu erau mai degrabă mandatarii forțăți ai unei puteri străine căreia îi împlinea toate voile sub amănajarea continuă a revolvenului? Când an intervenit gesturi de opunere care să aibă urmări pozitive și care să nu se sfărșească cu o nouă schimbare a guvernului, după o bătăie cu pumnul în masă a emisarilor sovietici? Nu mă refer la clauzele armistițiului, care au fost înștiințat și înnuiau îndeplinite, ci la cereri sovietice care împietură domeniul privat al statului român, care reclamau schimbări de structură în dispozitivul său politic. Cine îndrăsnește să spună că totă acea cascădă de guverne dela 23 August 1944 până la 9 Martie 1945, când a intervenit stabilizarea guvernului Groza, a fost expresia unor frântări de politică internă românească și că Regele și-a exercitat prerogativele nesilit de nimenei? Din moment ce chiar dela 23 August suveranitatea națională nu mai funcționa în condiții normale, Rege și guvern fiind prizonierii unei puteri străine, atunci înseamnă că nici baza legală a guvernului dela București nu mai poate fi invocată cu atata sucesă peatru a armatei oprobrinilor contra guvernului dela Viena. Cu cine am și putut veni noi în contradicție? Cu un guvern care inceasă de a mai fi expresia reală a țării, căruia i se răpise libertatea exercițiu al puterilor publice prin imixtiunea directă a Sovietelor în afacerile interne ale statului român. Opoziția Românilor grupați la Viena nu se adresa așa dar oamenilor noștri politici, eliar dacă li se pomenea uneori numele, ei înamicului care jugulase toate posibilitățile de manifestare liberă ale poporului nostru. În acel moment nu mai exista alt judecător deasupra noastră și nici deasupra celor din țară decât conștiința națională, pentru că lipsa pretutindeni un organ reprezentativ căre să împreune în sine însuși suveranitatea formală cu suveranitatea reală și singura regnă față de care am fi putut deveni și unii și alții ilegali era desertarea dela îndemnurile conștiinței naționale.

c. --Contradicțiile politice între guvernul din țară și guvernul dela Viena erau numai aparente. În realitate cele două guverne reprezentau două funcții în serviciul același scop. Guvernul dela București, întotdeauna spatele contra Germaniei, combătea o primejdie care apunea, dar făcuse cauză comună cu o primejdie care începea. Pe măsură ce trecea timpul și se convingea de perfidia sovietică, îngrijorările oficialității românești se strămutau dela răboiul contra Germaniei, care mergea cu pași repezi spre lichidare, spre aliatul incomod

de astăzi și dușmanul probabil de mâine. Acest crescendo de neliniște, această «angoasă» a oficialității și-a aflat punctul culminant în acțiunea generalului Rădeșeu ~~contra~~ celor «fără neam și Dumnezeu». În acel moment obiectivele guvernelor din București și Viena se apropiaseră până la coïncidență. **Nu mai** existau doi dușmani care să ne separe în donă tabere diferite, **ci unul** și acelaș dușman preocupa în egală măsură ambele guverne. **Reeditarea** dramei din țările baltice pe pământul României a silit guvernul de la București să se rălieze punctul de vedere adoptat de guvernul de la Viena, să revină la permanențele politicii noastre externe, de care despărțindu-se pentru o clipă, n'a putut decât să culeagă ~~rodul~~ unei experiențe amare. Eșecul armistițiului cu Rusia e cea mai bună dovadă a realismului care a călăuzit pe Români din străinătate, când s'au decis să se grupeze în jurul unui guvern autonom.

Dacă condinerea oficirii a țării, pe căile ce și le-a ales, n'a putut să scape din strânsoarea bolsevismului și în cele din urmă să întâlnit cu noi pe acelaș drum, atunci înștiință că guvernul de la Viena a fost de la început mai bine plasat ca să reprezinte interesele vitale ale națiunii decât guvernul de la București, timorate și reduse la neputință de prezența forțelor sovietice pe teritoriul României. Noi ne aflam alături de un popor care nu mai putea face mare rău țării, care nu-și mai poate exercita intențiile agresive contra statului român, dacă le-ar fi avut vreodată, dar, împreună cu el, ca singurul aliat posibil în acel moment, ne-am ridicat glasul și forțele contra celei mai mari primejdii care a amenințat vreodată poporul nostru, care sub ochii noștri, sub privirile desperate ale guvernărilor din țară, ne despărțiau într'un tempo accelerat și fără să-și mai ascundă măcar intențiile, de ultimile vestigii de viață liberă. Ce reprezenta guvernul de Români de la Viena? Tara, care nu se preda, care refuză aservirea, care poate să afirme drepturile poporului român fără censura eutropitorului. O insulă de românism care a scăpat, printr-un miracol de jugul sovietic și s'a constituit într-o avangardă a libertății naționale. Dacă toți marii noștri bărbați de stat și au întors la locul unde au fost jurăminte, noi care reprezentam atunci singura unitate organizată în apus, n'am fi fost dați lipsă la apel, dacă am fi asistat nepăsători la svârșoările din țară? Am cumpărat și riscurile ce ne așteptau și dușmanii ce le vom provoca și calomniile ce ne vor isbi, dar toate acestea socoteli omenești au fost înfrânte de imaginea indurerată a patriei.

d.—Guvernul dela Viena, după ce scopurile lui s-au dovedit a fi identice cu ale tuturor grupărilor politice din țară, înafara de neînsemnata fracțiune comunista, reprezenta cea dintâi înjghebare de Români liberi din apus, cel dintâi nucleu de rezistență din străinătate. În concepția noastră, chiar dacă guvernul dela Viena și-ar fi încetat existența în urma capitulării germane, persoanele grupate în jurul lui nu se puteau despărții decât temporar și numai pentru a se reuni mai târziu în jurul acelui obiectiv. Lupta nu se punea întrerupe, ci numai cadrul devinea mai amplu. Înainte vreme am purtat bătălia singuri, acum ne găseam multiplicată cu toți factorii reprezentativi ai țării. Rolul pe care ni-l rezervă viitorul era să creem cele dintâi baze de luptă, să constituim cele dintâi unități, să servim ca factor intro-ductiv forțelor românești care se vor deplasa în străinătate. Continuitatea eforturilor ni s-a păstrat de cea mai mare însemnatate pentru soarta mișcării naționale de rezistență. Ea trebuia ferită de începuturi hasardate, de experiențe defectuoase, de maniere diletante de a concepe lupta contra bolșevismului.

Majestate,

Rolul Majestății Voastre în perioada de penetrație sovietică în România a fost mult mai important decât îl exprimă însăruirea goală a faptelor. Majestatea Voastră rămâneând pe pământul patriei până ce ați epuizat toate posibilitățile de rezistență, ați adus cele mai mari servieii atât diplomației aliate, care nu a crătat niciun efort și nicio bunăvoiință ca să normalizeze relațiile sale cu Uniunea sovietică, eșă și oamenilor noștri politiei, cărora le-ți câștigat un prețios timp înainte ca să-și adune puterile minții, să prevadă și să acioneze. Majestatea Voastră preferând unei legitime salvări spre Vest atmosfera încărcată de primejdii din țară, V-ați identificat soarta eu înșiinea ingrată a unei ariergarde, care ține în perianență contactul cu inamicul și a opere retragerea trupelor principale. Prezența Majestății Voastre pe tronul României până în Decembrie 1947 a încetinit mișcările adversarului, i-a creat o problemă continuă, pe care nu o putea rezolva cu ușurință din cauza antecedentelor dela 23 August și a enormei popularități de care V-ați binețut în toate straturile poporului nostru. Tronul nu putea fi atacat frontal mai înainte de a fi îndepărtate sau

reduse la neputință armata, administrația și partidele de opoziție. Când uneltele Kremlinului V'au sărit să Vă depuneti îscălitura pe actul de abdicare, niciunul din piloni de sușinere ai statului român nu mai existau și numai tronul mai rezistă ca un ultim stăvilar contra prihoinului sovietic. Acest timp prețios, de aproape trei ani, trebuia folosit cu maximum de urgență de către conducătorii responsabili ai țării ea să pregătească bazele viitoare de luptă, îndreptând spre apus și salvând dela distrugere valorile politice, militare și spirituale ale poporului nostru. În loc de această prudentă elementară, ei și-au clădit toată activitatea lor pe o rapidă deslegare a situației, sperând în îsbucnirea iniință a unui răsboiu, care făcea de prisos orice plan de evacuare. Toate inițiativele lor au fost concepute pe termene scurte, iar când timpul nu le dădea dreptate, le reluau în acelaș stil de improvizație. Este adevărat că viața principală a acestei respirații politice astmatice nu o poartă ceci din țară, care nu aveau la dispoziție isvoare informative de prima linie, ci persoanele politice care au avut norocul să se salveze în apus și care n'au făcut nici măcar atâtă pentru cei rămași acasă, ca să-i prevină de elasticitatea jocului russo-american și să-i determine să treacă de pe unda scurtă de acțiune pe o undă mai lungă. Mișcarea națională de rezistență din România a suferit de acelaș neajuns funciar. Toți cămenii erau nerăbdători să facă ceva, să se organizeze în vederea unui scop care nu se concretiza niciodată. O mișcare subversivă nu poate fi ținută mobilizată în vederea unei acțiuni de forță mai mult decât câteva luni. Orice prelungire peste această limită îi devine fatală. Mișcarea națională de rezistență din țară insuțicăză episoade eroice, figuri legendare, acțiuni îndrăsnește, dar ceeaace i-a lipsit în toate împrejurările a fost economia generală a forțelor ei.

Majestate,

Contribuția mișcării legionare la lupta din țară este prea bine cunoscută ca să mai fie nevoie de relevare ei în amănunt. Adăugăm numai că numărul legionarilor întemnițați sau băgați în lagăre depășește cifra de 40.000 și nu rare sunt căzurile, când familiile intregi cu bătrâni, cu fenici trecute de 60 ani, împărtășesc acelaș regim de tortură. Asasinatele, bătăile, cruziurile, foamețea și bolile seceră fără înacetare din rândurile lor, încât dacă nu va interveni ceva care să între-

după acest tempo infernal de nimicire al tineretului, în scurtă vreme lista morților va lua proporțiile unei catastrofe naționale.

Activitatea legionarilor aflați în emigrație s'a caracterizat prin acelaș spirit de sacrificiu și înaltă înțelegere a dramei românești. Noi eci ce ne aflam ocrotiți de comunitatea popoarelor libere, am măritat încă dela primele noastre contacte politice pentru o căt mai largă concentrare a forțelor românești din străinătate. N'am plecat dela excludu-ne nimănu, ci dela încluziunea tuturor Românilor, sinecă atașați canzei naționale. Ne-am legat nu numai prin angajamente scrise, dar și prin revizuiri de constituță ca, în fața desastrului fără precedent în care se sbate poporul român astăzi, să uităm tot ce a putut despărți în trecut un Român de altul, pentru a fi căt mai de folos patriei crucificate. În acelaș scop am declarat că renunțăm de bunăvoie și neconstrânsi de nimenei la forme politice în care am trăit până la 1945, pentru a nu provoca suspiciuni nedorite și neconforme intențiilor noastre. Programul nostru transmis Majestății Voastre în Iulie 1948 nu poate fi citit fără că nimeni de bună credință să nu se convingă de sinceritatea gândurilor noastre. Dar am adăugat în acelaș memoriu, că reprezentarea noastră în Comitetul central este imperios cerută de împrejurări, că fără participarea noastră nu se pot închega rândurile poporului nostru, nu se poate ajunge la acel sudaj de energii caracteristic momentelor decisive din viața unui neam. Cererea noastră nu avea un substrat egoist, ci însăși realitățile o sprijineau cu cele mai puternice argumente. O apreciere obiectivă a situației nu putea refuza acelora care sufăr și se jertfesă în țară și nici celorlalți legionari care dîncoace de cărțea de fier așteaptă ceasul reîntoarcerii în luptă, să nu-și aibă reprezentanții lor la locul de răspundere. Gândul tuturor se îndreaptă spre o amintire mai vechie, de acum 12 ani, când s-au găsit persoane din rândurile oficialității românești care să insulte memoria martirilor Moja și Marin, căzuți pe pământul Spaniei pentru apărarea creștinătății.

Această cerere era că atât mai justificată cu căt noi am fost cei dintâi care ne-am opus infiltrării comunismului în România, într'o vreme când mulți din cei care astăzi se agită înrândurile mișcării de rezistență nu se sfiau să se facă apostolii «luminii care vine dela răsărit». În acelaș timp în toate conversațiile politice ce le-am avut cu factorii de răspundere ai emigrației românești n-am incitat o clipă să nu facem apel la aceleasi sentimente de frățietate și

solidaritate a tuturor inimilor românești. Cât privește sprijinul ce l-am dat refugiaților români, oriunde ni s'a cerut și ne-a stat în puțință să îi ajutăm, avem mărturii îndușătoare; avem declarații tocmai din partea acelora care altădată ne-au fost adversari, că niciodată n'am făcut nici ceea mai înțelesă discriminare de credință politică sau de origine etnică. Toate acestea sunt fapte care pot fi controlate, despre care se pot întoarci dosare și cu toate aceste dovezi de desinteresare totală, lumea către care ne-am îndreptat cu cel mai mare drag, crezând că înălță în aceste ceasuri de cumpătă primăjdie pentru neam vor fi mai înțeleğători, mai puțin impregnați de spiritul de partid și mai mult de spiritul națiunii, ne arătă aceeași ostilitate ca acum zece ani, ca acum cincisprezece ani, ca și cum nu s'ar cunoscă un neam întreg din cupa suferinții și am mai avea vreme de vrajba. S'a mers până acolo încât un venerabil preot din America, convins de neprihânsita noastră purtare față de conațienii noștri, și-a îngăduit să ne avertizeze că dușmania eare se întreține contra noastră în ceteurile oficioase ale emigrației românești de acolo este atât de mare încât și ceeaace facem bine este socotit rău și că, în consecință să renunțăm la cereri pe care el nu le poate satisface.

Pentru a nu lăsa nimie nelămurit în relațiile cu celelalte grupări politice din exil, am avut grija să ne precizăm atitudinea și pentru elipsa fericită când ne-am întoarce în țară. Poștii legionari vor avea totă libertatea să se înscrie în orice formăție politică, vechie sau nouă, neconstrânsi sau neîmپuși de nimere, după conștiința și preferințele fiecăruia, după cum îi mână suțetul într'o parte sau alta. Poștii noștri adversari și poștii legionari stiu prea bine că o reconstrucție a mișcării sub vechea ei identitate, în climatul Europei de mâine, nu va mai fi posibilă. A ne bănuia pe noi de astfel de intenții înseamnă a trece în domeniul absurdului. Desigur, nu se poate cere generației, care a crescut sub conducerea lui Corneliu Codreanu, să renunțe la o anumită spiritualitate, la o amunită linie de onoare, care nu se potrivește totdeauna cu interesele politicienilor români. După cum aceeași generație ar putea la un moment dat să și arate preferințele spre un partid sau o grupare politică mai apropiată de cerințele ei interioare. Când ne-am botărât să renunțăm la formele noastre vechi de manifestare, n'am făcut-o pentru că ne-am simțit vinovați de lege democrație și ar trebui să ispășim o greșeală, - în această privință am fost mult mai apropiati de popor și mult mai respectuoși de lege și consti-

tuție decât **democrația moravurilor balcanice** -, ci pentru că, fiind cuprinși într'un **ambit complex extern**, din cauze care astăzi se dovedesc judicioase, iar **acest complex** prăbușindu-se, e normal ca și noi să tragem consecințele, adaptându-ne noilor aspecte internaționale.

E este adevărat că **preopinenții** noștri ar putea să ne găsească totuși o vină, destul de **importantă** în ochii lor ca să le justifice atitudinea; că noi cu toate **declarațiile** de disolvare stăm mai departe grămadă, că oriunde ne **manifestăm** apar aceleși puncte de vedere și că acționăm oarecum solidari. Acuzatorii noștri ar putea să și dea seama că nu este ușor aceloră care au stat peste douăzeci de ani în transacțele cele mai avansate ale națimii, în vreme ce ei au pactat cu toate oportunitățile, să se imprăștie deodată, ca la o comandă magieă, să uite de eamarazii lor și mai ales să nu se ajute între ei la restricțe. Foști legionari nu au alt **sprujn** decât în numele lor și în dragostea care îi leagă. De ei nu s'a **interesat** **nimeni** în sensul de a li se intinde o mână frâțească sau un ajutor **substanțial**. Ei au fost nevoiți să se desemneze singuri peste mări și **continent** și au devenit, fără voia lor, înducătorii și mentorii pe **teren** ai celorlalți refugiați români. Se poate suscipționa solidaritatea de **restricție** a unor oameni desvălăcați de ani de zile de pământul patrei și transformă într-un obiect de încredințare. Dar mai este o raținme **pentru** care am ramas străniș laolaltă. Legionarii au socotit că n'au nicio chemare și ar face un act neleal față de patrie dacă ar puța neamul de un instrument de luptă în momentele cele mai grele ale existenței sale. Solidaritatea lor există, și nu o fugă dinuș, dar ea se conținează în jurul aceliei componente din trecutul lor, care astăzi s'a dovedit să fi steagul de luptă al tuturor Românilor, luptă contra bolșevismului. El a'au crezut că pot să rupă lăundurile și să intre în repaus, făcând astăzi cind neamul sună goarnă mobilizată contra aceluiași dușman, pe care mișcarea legionară l-a combatut fără inecțare dela naștere și. Cu putea dauna aceasta solidaritate în care neamul și legionarea se **coopteau** perfect? Numai înțețeului care ne-a cutropit țara. Ar putea să nu se ridice cap de acuzare din acestă că suntem astăzi soldați că înțețeau neamul românesc. A' da, cu un decesu înăjuns cu doni decesu, cind Rusia sovietică era cuprinsă într-un val fumurii de ignoranță, am fost de multe ori loviți cu paturi de armă și sfîrșite în de baloane pentru că am înălănit să prevedem ce grozavie sătăciile asupra poporului nostru, dacă armatele sovietice ar pătrundea pe **teritoriul** României. Dar această acuzare ce

fundament ar mai avea acum ~~când~~ nimai țipete de moarte răsbat de pe pământul eutropit al României? Dacă ne-am păstrat rândurile încheiate, am făcut-o pentru nevoie luptoii, pentru a pune la dispoziția Majestății Sale Regelui o forță, pe care să se sprijine în campania de eliberare a țării. Dacă cred oamenii politici ai emigației românești că vizăm alte obiective, nu putem decât să le deplângem meschinătatea. Oare unde mergean legionarii? Într-o bătrâncă nșoară sau la moarte? Oare nu era mai comod pentru ei să fie departe de linia frontului, să se bucură de puțină liniște după o șiață de prigoane și chin?

Ca să avem o imagine completă a situației, adăugăm un alt treilea motiv care a determinat pe legionari să răbânească mobilizați cu față la răsărit. Noi n-am pierdut nicio clipă nădejdea că reprezentanții emigației românești din apus își vor face o chestie de onoare și de conștiință din salvarea nației noastre conduceătoare. Cea dintâi grije a unui Roman care profundează reprezentarea destinului neamului era, odată ajuns într-o țară liberă, să dea alarmă asupra plamului criminal, pe care îl întrese Sovietele contra bătăliei românești, contra inteligențialității noastre, contra ofițerilor și funcționarilor statului român, în general, contra tuturor elementelor din pătură conduceătoare, dintre care și suni muncitorii, care mai reprezintă o scântejere de conștiință națională și ar constitui o căd de mici pietici în calea aservirii totale a poporului român. Noi am așteptat zi de zi, săptămână de săptămână, luni de luni, an de an, ca să simțim chemați și să contribuim cu cejace ne stă în puțină, cu pricopea noastră, cu spiritul legionar de sacrificiu la acțiunea de salvare a țării naționale. Trebuiau creiate înci din 1945 legături trăinice cu țara, care să unească într'un mod permanent România cu zonele de ocupație din Austria. Noi ne-am săbătut în fel și chip ca să îi facem să înțeleagă pe cei ce aveau mijloacele materiale la dispoziție ce importanță covârșitoare reprezintă crearea unui pod mișcător spre România, cu ajutorul căruia mii de oameni nevinovați sărăcine, astăzi, de soarele libertății și n-ar trăi alungați ca fiarele prin păduri, pândiți din toate părțile să cadă în capcană trădătorilor. Atâtia eroi ai rezistenței românești au încăpățat din nou pe mâna călăiilor, pentru că în ultimul moment, când nu se mai putea acția nicăieri, fiind încolțiti din toate părțile de dușmani, n-au găsit un sistem organizat care să-i culeagă din priușjdie și să-i conduceă peste hotare. Oamenii care luptă pe teren nu pot fi ținuți cu promisiunii, cu apeluri patriotarde, cu îndemnuri care n-au nicio urmă-

re, ci lor trebuie să li se răspundă cu seriositatea și abnegația sfortărilor lor. El nu contestă munca de reprezentare politică a neamului în capitalele apusului, dar nici nu pot priepe atitudinea de nepăsare față de sacrificiile lor. El cere solidaritate perfectă în această luptă apocaliptică, începând dela cel mai umil cătun din Basarabia până la cele mai răsfrite nuclee românești de pe glob și până la supremul reprezentant al destinului românesc.

Dar în afară de latura umană a problemei, își poate închipui cine ce căștig imens ar fi închinat pentru emigrația românească prezența în mijlocul ei a altăor elemente de valoare care astăzi se pierd în smârcurile sovietizării. Nu ar fi luat întreaga noastră politică și diplomație în capitalele apusului un alt ritm, o altă ținută, o altă înfățișare? Nu ar fi rezultat o abundență de rezultate, schimburile culturale nu ar fi fost mai intense și apărarea intereselor țării mai eficace? Suntem siguri că între milioane de intelectuali, ofițeri și oameni politiei, care ar fi trebuit să se găsească aici, s-ar fi aflat și acel puin de oameni hotărîți să sfărșească cu discuțiile sterile și să dea o soluție pozitivă tuturor problemelor.

Majestate,

Noi ne-am păstrat ~~asa~~ dar un oarecare aliniament de forțe din următoarele motive: înțăi, să nu ne găsească momentul decisiv într-o fază de haos și nepregătire, noi cu ceeaace putent da, cu disciplina și hotărîrea noastră, să nu fim absenți dela marele apel al neamului. În al doilea rând, pentru că din trupurile noastre să se construiască drumuri spre țară și pe acest drum să circule apoi curierii și însoțitorii persoanelor care trebuie scoase din primejdie. La aceste obiective precise ale noastre, proiectate din imagine însângerată a patriei, s'a răspuns cu o doctrină a nepuținții și a defetismului. Persoane autorizate din partea partidelor și a celorlalte grupări politice românești s-au manifestat în repetate rânduri în desacord cu ideea unei mișcări active de rezistență, schimbându-și părerile pe care le aveau în țară între anii 1945-1946. «Noi nu putem face nimic, — declară aceste persoane — și, chiar dacă am fi în stare să realizăm ceva, încercarea este deosebitul nefolositoare. Americanii vor elibera țara cu mijloacele lor formidabile și apoi ne vor chema să o refacem și să o guvernăm mai

departe în spirit democratic. Singura obligație ce ne incumbează este să șeșsim bine oscilațiile politice internaționale și să ne adaptăm lor.» Această doctrină a așteptării pasive a evenimentelor nu ni se pare de loc în concordanță cu împrejurările. Nu știm ce foloase ar putea trage țara noastră din absența ei de pe câmpul de luptă. În comentariile care au însoțit pactul atlanticului se spune fără înconjur că nicio națiune nu va fi admisă să figureze ca un «poids mort» în rândul celorlalte. Dece oare această subliniere să nu fie valabilă și pentru țara noastră? Este adevărat că s-ar putea învoca sacrificiile imense pe care le-au făcut toate popoarele din răsăritul Europei din cauza opticii politice greșite a statelor occidentale, care nu le mai îngăduie astăzi să dea un nou tribut de sânge. Abstracție făcând de faptul că acest tribut îl plătesc zi de zi Sovietelor, chiar fără reacții serioase, ne întrebăm totuși dacă, în fața necesităților de răsboiu, care nu țin seama decât de propria lor satisfacere, își mai menține acest argument valabilitatea. S-ar putea întâmpla că alte popoare, vecinii noștri de pildă, să treacă peste această obligație pur etică și să se angajeze în luptă. În acest caz nu ar căștiga ei partida și la masa verde a păcii? Abia înălăturată orărea oenpației sovietice, noi prinții apar la orizont, noi probleme se vor pune poporului nostru în ziua în care se va statna asupra viitoarei așezări europene. Teza brațelor încrucișate nu se bucură de confirmarea faptelor că cerc o continuă vigilență a factorilor competenți ai noii neamă pe liniile îndepărtate ale istoriei sale.

În ce privește chestiunea a două en care noi nu ne potrivim în păreri cu celelalte grupări politice românești, crearea contactului cu țara, refuzul lor de a sta de vorbă cu noi pe această temă de ajutor reciproc și a-i da o deslegare favorabilă, nu se pare cel puțin bizar. Admit o anumită gelosie, un anumit resentiment provocat de slabele lor posibilități în această direcție, dar această înfirmitate sufletească trebuie să dispară în fața dramei de acasă. Nu erau familiile lor în cauză, nu erau propriii lor partizani care să fi bucurat într-o largă măsură de opera de salvare întreprinsă de noi? Dică nici această compasiune față de prietenii lor, pe care îi condamnă la o moarte sigură, n'a fost în stare să-i lege de țară și să-i determine la acțiune, atunci suntem nevoiți să presupunem că n'a fost la mijloc numai dușmania față de noi. Această nepăsare consecventă, această impermeabilitate față de suferințele țării nu se pare mai degrabă voită, conștientă, rezultatul

unei temeri de a nu intra alii concurenți în arenă, chiar din rândurile propriului lor partid, să-i obligă pe cei actuali să se tragă cu un rând de scaune mai îndărăt. Nu vreau să afiră că această tendință s'a manifestat pretutindeni, dar să a petrecut ceva inexplicabil în emigratia românească, o lipsă de prevedere atât de gravă și atât de nejustificată încât ne obligă să credem că nu poate fi numai rezultatul unei simple întâmplări. O sprijină această, pentru că în ziua eliberării miile de familii îndoliate vor cere socoteală de incapacitatea emigratiei românești, de a asigura retragerea elementelor primejduite din țară. Vor cere socoteală eroii rezistenții românești, părașiți, seduși cu vorbe, rămași fără sprijin și fără nicio îndrumare. Vor cere socoteală însăși supraviețuitorii partidei lor politice.

Majestate,

Prietenii mei, cărora le-am lăsat întreaga libertate de acțiune pentru a duce la bun sfârșit trafativele de înțelegere și apropiere de celelalte grupări politice românești, mi-au cerut sfatul cum să se comporte în eventualitatea formării Comitetului fără participarea lor. Mi se adresau mie că la o persoană ce nu era direct amestecată în cauză. În nu le cerusem niciodată să forțeze nota și să se solidarizeze cu mine pentru o eventuală candidatură în Comitetul central. Singurul titlu ce mi l-am păstrat era acela de simplu luptător pentru libertatea și drepturile poporului nostru și cu această calitate, pe care nu mi-o poate ridică nimicu, mă prezint și în fața Majestății Voastre. Iată ce răspuns am dat foștilor legionari, după un riguros efort de obiectivitate.

“Care va fi atitudinea foștilor legionari dacă se va constitui Comitetul național dela New York, întărit de Rege și recunoscut de aliați, ca expresie politică a Românilor, în ipoteza că n-ar cuprinde pe niciunul din camarazii noștri? Ti vom face opoziție? Nimica nu ne impiedică, în principiu și după regula democratică și după cum se pregătesc să procedez alți români nemulțumiți, să ne declarăm nesatisfăcuți de reprezentarea lui, să-i desvălum viile de aleătuire, să-i denunțăm spiritul partizan în care a fost conceput și să-l repudiem ca instrument de eliberare al poporului nostru. Într'adevăr, absența noastră din comitetul național nu are nici o justificare în raport cu

realitățile din țară. Curentul de opinie în favoarea noastră, chiar dacă la un moment dat a putut să fie înăscăzut, din anumite împrejurări externe, astăzi este din nou în creștere, promovat de marele număr de luptători, care s-au recrutat din rândurile noastre. În acest caz e legitim să ne întrebăm cum ar putea pretinde comitetul, care s-ar forma la New York că reprezintă poporul român, când exclude de la reprezentare o parte importantă a lui? Care sunt criteriile care legitimiază un comitet zis «Național», dacă nu însăși voința reală și nefalsificată a țării? Cine poate fi judecător peste țară și interesele ei, decât țara însăși? Opoziția noastră s-ar sprijini așă dar pe realități incontestabile, pe drepturi imprescriptibile ale unui popor de a-și înăscăzut soarta în mâinile oamenilor, care se jertfesc pentru el și îi stau mai aproape de suflet. A ne angaja însă, în această atitudine, cu toate justificările depline ce le avem, ar însemna să continuăm linia de certuri și de discuții sterile, de care s-au făcut vinovate celealte grupări politice ale emigației românești. Spiritul lui Corneliu Codreanu, care ne-a învățat că Legiuța se găsește în serviciul marilor finalități naționale, ne cere ca și de astădată, noi să fim cei împăciuitori. Nu, domnilor, nu vom face opozitie Comitetului național. Cererea noastră de a fi reprezentanți în comitetul central este adânc impregnată de voința țării. O menținem și o vom asimila cu țarie ori de câte ori vom avea prilejul. Dar tomai fiindcă se află în perfectă corespondență cu sunțelul neamului nu o putem transforma într-o armă de luptă contra viitorului comitet național, care oricum ar fi, bine sau rău, de moment ce a fost întărit de sigilii Regelui, trebuie să i se facă loc și să i se dea posibilitatea să luereze.

Ne-ăți făcut o mare nedreptate, ați ofensat cu hotărirea dumineavaoastră mii și mii de oameni care țin vitejște pieptul demenței sovietice, dar oricâtă durere ne-ar fi înăvăltit în suflet, nu ne putem preseli în potrivnicii acestui comitet. Dacă am lăua acest drum, ar însemna că ne asimilăm tuturor ambicioșilor politici care au transformat emigația românească într-un targ de competiționi și să-i facem să credă că insistențele noastre ar avea alte motive decât aceleă izvorite dintr-o mare necesitate națională. Din moment ce comitetul național s'a format, chiar cu compoziția cea mai defectuosă posibilă, noi nu vom face altceva decât să lăurăm drum bun, pentru nea să nu se zică înămie, când erorile și insuksesele se vor aduna, că nu au putut să luereze din cine știe ce pricinii. Mistuțea lor este atât de grea, răspun-

derile care stau în față sunt atât de mari, încât opoziția noastră ar apărea ca o sfidare a nevoilor naționale.

Bine înțeles, comitetul creșindu-se în afara ariei naționale, ne taie și nouă posibilitățile de a răspunde chemării lui ca o forță colectivă și constituită, pe care am menținut-o mobilizată în apus, determinată exclusiv de obiectivul precis și limitat al luptei contra bolșevismului. Noi nu putem apărea ca o comunitate unitară de luptă în sănul comitetului, pentru că nu îi se vede utilitatea ei din partea celorlalți factori politici români, nu se face apel la ea, nu este căntată și în consecință nu i se dau nici posibilități de exprimare și nu se împuță chiar ca o vină. Legionarii din străinătate reprezintă întrumai un insuționat din marele număr al legionarilor din țară. Aceștia sunt prizonieri, bătuți, sekingiuți, condamnați la ocnă, selectați pentru lagăre și asasinați pentru vechea lor credință, pentru calitatea politică ce au deținut-o odinioară în cadrul mișcării. În luptă pe care o poartă ei pe plaiurile însângerate ale României sunt însușiteți de idealul lui Corneliu Codreanu, care a școlit această generație să înfrunte urgia bolșevismului. Înțeptem noi să ne luăm angajamente în numele lor și am înțept să le dăm întruchipare, când jertfa lor e sabotată? Când ar ști ei că splendida unitate românească, care s'a plămădit în țară din lacrimi, sânge și suferință, nu este recunoscută peste hotare? Nu avem nici o acoperire morală și politică să-i reprezentăm atâtă vreme că li se refuză participarea la locul de răspundere. Legionarii din țară și străinătate au dat numeroase dovezi ale atașamentului lor pentru cauza națională și nu să ar fi așteptat ea în momentul culminant al luptei pentru eliberarea neamului să li se paralizeze toate posibilitățile prin vrășmășia arătată din spatele frontului. Ei își vor face datoria, regretând profund că elanul lor colectiv rămâne neîntrebuințat, toiemaj în momentul când țara are mai multă nevoie de el, când unanimitatea conștiinței românești reclamă prezența acestui efort în primele rânduri ale luptei pentru înțântuirea neamului. Ei avertizează pe cei care astăzi își asumă drepturile reprezentării exclusive a poporului român peste hotare, că se găsesc în conflict cu voiața țării și prin procedeele lor arbitrare se fac vinovați de aeeeași neprevedere cu care s-au inereditat demnăzi Rășilor, lăsând pradă comunismului întreaga elită națională.

Majestate,

Dispozițiile discriminatorii pe care și le-am înșușit o bună parte a oamenilor noștri politici din străinătate răinân fără influență asupra situației din țară. Acolo nu se găsește nimeni care să condamne pe foștii legionari, că și-au pus solidaritatea lor în serviciul întregii comunități românești. Tara e prea deosebită și prea puține mijloace de comunicație există dincolo de cimitirul de fier, pentru ca să pătrundă până în rândurile luptătorilor ~~consemnile~~ separatiste și defetiste din capitalele apusului. Acolo nu se dau reprezentanții de partide, ci oamenii se înfrățesc și mor fără să se întrebe, căci club politice au apărținut. Sub imperativul primejdicii s'a creat un singur front românesc, care rezistă cu înverșunare și cu pierderi tot mai grele frontului sovieto-rus. Până în cele din urmă, dacă nu va interveni nici o schimbare majoră în cadrul emigației românești, va exista o țară care luptă și un comitet care nu o reprezintă. Țările care pătимește, care suferă, care și-a îngropat cei mai buni fii ai săi, ne vom adresa și noi, în ceasul victoriei, ca să ne facă dreptate. Ea singură este chemată ca să ratifice sau să condamne politica egocentrică ce s'a practicat în apus. Vom face apel la liberali, la țărăniști, la socialisti, la legionari, ca ei împreună să chibzuiască și să dea verdictul final. Vom vedea atunci, dacă morțintele se mai pot despărții, dacă prietenii legate în temnițe se mai pot renega. În acel moment când Vă veți întoarce pe pământul patriei, ne vom îndrepta și noi către Majestatea Voastră, rugându-Va să faceți uz de funcțiunile obiective ale Coroanei, înălțând din calea voinții naționale toate piedicile ce i-ar putea stânjeni libera ei manifestare.

Majestate,

Există mulți oameni care nu găsesc altă preocupație mai înaltă în mijlocul cumpărătorei răvășiri pe care o trăim astăzi cu toții, decât să-și frâmânte mintea cum ar putea să prelungească încă cu o generație conflictul intern din România. Dîn partea noastră, Vă declarăm Majestate, că am renunțat de multă vreme să redescidem ostilitățile cu

fostii adversari, chiar atunci când ni se declară războiu din toate părțile și ne mulțumim să ~~ne~~ construim acolo unde ni se îngăduie și nu supărăm pe nimenei. Probabil din aceleasi cercuri de rău voitori s'au recrutat și persoanele care nu s'au sfisit să pună în discuție însăși raporturile noastre de ~~fiducie~~ față de Coroană, afirmând că am nutri sentimente ostile față de persoana Majestății Voastre. Profit de acest prilej, ca să ~~ne~~ cunoascut tuturor cercurilor românești și străine cât sunt de neadevarate aceste evonuri. Membrii fostei mișcări legionare unesc în ~~constituție~~ lor de Români cauza țării martirizate cu tronul Majestății Voastre și Vă asigură că nici o intriga și nici o amârăciune nu-i poate sdruncuna de la linia lor de lealitate și devotament față de Rege și Dinastie.

24 Aprilie 1940.

Să trăiți Majestate,

HORIA SIMA